

u azil u Zagreb, u Zaprešić. To je bio i njegov prvi teški stres u životu. Međutim, bez zdušne potpore njegove vjerne supruge Eleonore, kćeri Vlatke, sina Braslava te bliskih kolega, sigurno je da bi taj udar još mnogo teže doživio, iako mu je protekle vrijeme donekle izliječilo ranu.

Drugi stres, bez većih tragova, nastupio je početkom Domovinskog rata, kada mu je sin Braslav, na poziv za obranu Hrvatske, otišao u prve redove obrane. Braslav se, hvala Bogu, živ i zdrav vratio iz rata i sada kao profesor na policijskoj akademiji služi Domovini.

Bolest ne miruje, a on je podnosi trpeći šutke i hrabro. Još je uvijek spreman da pomogne bližnjemu. Zdravka pogada još jedan moždani udar. Usud, sudbina, a Bog je tako odredio i dosudio jer smrt je neminovna sudba svakog od nas i svega živoga i nitko je ne može izbjeći. Čovjek to zna i na taj se trenutak priprema od rođenja, cio život. Možda nije na odmet reći kako su stari Grci shvaćali što se događa s životom. Rekli su: Dok smo živi, nismo iskusili smrt pa prema tome o njoj ništa ne možemo reći. Kad umremo, iskusimo smrt, a o njoj ništa ne možemo reći! Tako ona ostaje nešto najzagonetnije u našem životu. Toliko više moramo cijeniti Zdravka i njegovu obitelj te prijateljstvo u kojem smo nastojali zajednički živjeti. Zdravko je kao građanin, stručnjak, kao inženjer geodezije mnogo radio na terenu i mučio se. Proputovao je sve naše krajeve. Bio je domoljub, dobro je obavljao svoj posao i svoju građansku dužnost.

Zdravko je svojim najdražima i najbližima bio veliki prijatelj. Ukratko, bio je dobar čovjek. Njegov odlazak je stoga za sve nas neprežaljivi gubitak, jer bez prijateljstva, isto kao i bez ljubavi, čovjek teško živi.

Zdravko je bio čovjek koji je nastojao podariti što je više mogao. Stoga mu vječna slava i hvala!

Božidar Kanajet

BRUNO BEZUH

Preko kopna i mora
Došli smo, prijatelju,
Da se oprostimo od tebe.

Dolazimo na tvoj pretužni grob
Dajući ono što mrtvima dajemo:
Glas njihovoj šutnji i ovaj dar
Tužnog govora...

U četvrtak, 14. srpnja 2005. godine, na gradskom groblju Rab, oprostili smo se od našeg dragog kolege i prijatelja Bezuh Bruna.

Bruno je rođen 1944. godine u Zagrebu. Geodetsko-tehničku školu završio je u Zagrebu gdje je i započeo svoj profesionalni put zaposlenjem u Geobirou, a potom u Industrijskom projektnom zavodu.

Godine 1972. posao ga odvodi u Mali Lošinj gdje započinje svoj rad u Uredu za katastar. Tijekom svih ovih godina Bruno je dao svoj prepoznatljiv, osobni pečat cjelokupnom radu Ureda u kojem nažalost završava njegov radni i životni put.

Svi koji su poznavali našeg Bruna složiti će se da je s njime bilo pravo zadovoljstvo raditi i družiti se. Uvijek veseo, za svakoga je imao dobru riječ. Oko njega se uvijek širio smijeh.

Bio je pun optimizma kojim je uspijevaio pronaći rješenje bilo kakvog problema i zadatka. U poslu smo se uvijek mogli pouzdati u njegovu predanost, stručnost i pedantnost. Uvijek smo mogli računati na njega i znali smo da će nas pravilno uputiti i usmjeriti.

Bruno nam je svima bio učitelj, oslonac i potpora, uvijek spreman strpljivo i nesebično prenijeti svoje znanje i veliko iskustvo.

Nepravdu koju je nanijela okrutna sudbina otrgnuvši Bruna od njegove obitelji i nas, njegovih kolega i prijatelja, ne možemo ispraviti. Bruno će nam svima nedostajati i živjet će uvijek u našim mislima i sjećanjima. Pamtit ćemo ga kao rijetko skromnog i poštenog čovjeka. Uvijek glasnog, uvijek prisutnog, uvijek dobronamjernog.

Zauvijek zbogom našem prijatelju i neka mu je vječni mir.

Marino Filipas

IVAN DUGOJEVIĆ

U utorak, 24. siječnja 2006. godine, uz prisutnost mnogobrojnih članova obitelji, prijatelja, kolegica i kolega, oprostili smo se od dragog kolege ing. Ivana Dugojevića, na mjesnom groblju u Slavonskom Brodu.

Kolega Ivan rođen je 28. 03. 1933. godine u Slavonskom Brodu gdje je završio osnovnu školu i nižu gimnaziju 1949. godine.

Iste godine upisao se u geodetsku školu u Zagrebu (tadašnji geodetski tehnikum).

Srednju školu završio je u Zagrebu 1953. godine, a iste godine se zapošljava u Uredu za novu izmjeru zemljišta u Osijeku. Godine 1957. prelazi u novo osnovani ured za Agrarne operacije i melioracije zemljišta u Slavonskom Brodu.

Radi na komasacijama zemljišta u bivšem kotaru Slavonski Brod kao voditelj u katastarskim općinama Banovci, Kobaš, Brodski Varoš kao i na izmjeri zemljišta.

1962. prelazi na rad u katastarsku upravu u Slavonskom Brodu, a bio je i rukovodilac katastarske ispostave u Vrpolju.

Godine 1967. radi kao rukovodilac geodetske službe u vodnoj zajednici Slavonski Brod.

Od 1978. radi u Institutu za strojarstvo "Đuro Đaković" Slavonski Brod na raznim zadacima kontrole geometrije industrijskih postrojenja na mnogobrojnim radilištima diljem zemlje.

Potom prelazi na rad u poduzeće za vodoprivrednu djelatnost u Slavonskom Brodu u svojstvu rukovodioca geodetske službe sve do svog umirovljenja (1995. godine).

Jedan je od osnivača geodetskog društva u Slavonskom Brodu (1958.) čiji je član bio sve do svoje smrti.

Za svoj dugogodišnji i samopožrtvovni rad u društvu imenovan je i proglašen zaslužnim članom geodeta Hrvatske.

Učestvuje na mnogobrojnim stručnim skupovima u organizaciji geodetskog društva Hrvatske.

Pored napornog rada u struci, Ivan studira uz redovna posao na Višoj geodetskoj školi te stiče zvanje inženjera geodezije.

Poslije umirovljenja bavi se nekoliko godina privatnom geodetskom djelatnošću.

Ustrojstvom Republike Hrvatske postaje i član skupštine grada Slavonskog Broda.

Rano u djetinjstvu izgubio je oca, a brigu o njemu i još dvojici braće preuzela je majka koja je svojim skromnim prihodom morala uzdržavati četveročlanu obitelj.

Naš dragi Ivica (Dugi- kako smo ga mi kolege nazivali) bio je dobar suprug i otac sina i kćeri te pažljiv djed svoje unučadi.

Hvala našem dragom kolegi Ivanu na svemu učinjenom za našu geodetsku struku i neka mu je vječna slava i hvala za sve što je tijekom života učinio.

D. Martini, Z. Žagar